

Střípky vzpomínek na tatínka

Objevy Břetislava Kafky v oboru psychotroniky předběhly svoji dobu, ale obsáhly celý svět, avšak dodnes nejsou plně doceněny. Jeho sochařské a řezbářské dílo je známé po celé vlasti. V našem městě obdivujeme jeho sochy například nad schodištěm i uvnitř chrámu sv. Jakuba, v parku u školy a mezi jeho díla se řadí mj. Boží muka u silnice pod Bohdašínem.

„Tatínek se narodil 14. května 1891 v Horním Kostelci, v chalupě ve stráni poblíž hospody U Hobla. Potom se rodina přestěhovala do dnešní ulice Boženy Němcové do chalupy naproti hospody U Černého koně, posléze koupila dům v Náchodské ulici, kde byla zároveň postavena kovárna. Tatínek byl v mládí často nemocný. U svého otce se začal učit kovařinu, byl však slabšího vzrůstu a nemohl tuto fyzicky namáhavou práci zastat. Po absolvování kostelecké školy, kde již začal prokazovat sklony k výtvarné práci, odešel na učení do řezbářské dílny do Náchoda a následně do Bílé Třemešné do firmy Karla Červinky,“ začal své vyprávění syn, rovněž Břetislav Kafka. Bílá Třemešná byla pro mladého sochaře osudovým místem. Při stavbě přehrady na Labi zde dostal první zakázku – vytesat kamenné chrliče a vést partu dělníků. Když chtěl v místní hospodě zabránit rvačce, poprvé si uvědomil své hypnotické schopnosti. Později koupil krachující firmu K. Červinky a přestěhoval ji do Červeného Kostelce. „A také si v Bílé Třemešné namluvil svoji manželku, naši maminku,“ doplnila dcera Filomena Langrová. „Velice rádi se tam oba vraceli. Jezdili jsme tam na nedělní výlety stejně často jako do oblíbených Krkonoš. Tatínek nesmírně rád jezdil autem a velice si fandil, i když tak dokonalý řidič nebyl. Rád riskoval, rád předjížděl, aby nás přesvědčil, že ta stará lejdyna, určená na odpis, je ještě výkonná. Pro něj to bylo nejlepší auto na světě. On se těmi jízdami trochu odreagoval. Nikdy však na silnici neměl žádný malér,“ dodala dcera s úsměvem. Život však ne- byl jen veselým výletem.

Břetislav Kafka byl neobyčejně pilný. Pracoval i v noci, kdy si zapisoval poznatky a četl veliké množství literatury. Když se vyskytl problém, chtěl mu přijít na kloub. Přestože byl samouk bez univerzitního vzdělání, dokázal dlouhé hodiny na úrovni diskutovat s doktory, faráři i filozofy. „Na nás děti však mnoho času neměl. Běh rodiny zajišťovala maminka, byla nám všem oporou. Náš dům byl stále plný návštěv. Někdy to bylo až neúnosné. Pro rodinu to nebyl jednoduchý život,“ vzpomínají jeho děti a snachy a dodávají: „Tatínek byl až trestuhodně neuvážlivý, ale velice statečný.

Za vlády Němců v roce 1945 byl vydán zatykač na ředitele Tykvu, a my ho tady schovávali. Tehdy za mnohem menší prohřešky hrozil trest smrti. Není bez zajímavosti, že ulicí dům od domu šly kontroly, jen naši vilku se schovaným panem Tykvou minuly. Celou válku jsme také u nás schovávali sochu legionáře. Ta měla být z rozkazu Němců zničena. To, že byla socha rozebrána a odvezena k nám, vědělo v Kostelci mnoho lidí, navíc v dílně tehdy pracovalo více než třicet zaměstnanců, přesto to úřadům nikdo neudal. Socha legionáře byla schována v hromadě dřeva na naší zahradě a přečkala tam celou válku. Po osvobození byla vrácena na své původní místo i s plakétou prezidenta Masaryka, která rovněž dvakrát našla úkryt na půdě našeho domu v době dávné i méně dávné.“ Dnes je socha legionáře s bustou prezidenta Masaryka připomínkou historie, symbolem nové současnosti, uměleckým dílem a odkazem jejího tvůrce, Břetislava Kafky.

Břetislav Kafka, syn Břetislava Kafky